

ILIADA (RAZBOIUL TROIAN)

HARTA GRECIEI ANTICE – DRUMUL STRĂBĂTUT DE CORĂBIILE GRECEȘTI ÎNSPRE CETATEA TROIEI

Totul a început la nunta zeiței Tetis cu Peleu – Regele Tesaliei. Eris – Zeița Discordiei a strecurat la petrecere un măr pe care era scris “Celei Mai Frumoase”. Cele trei zeițe – Hera – soția lui Zeus, Athena și Afrodita, fiicele sale, au vrut să știe căreia dintre ele i-a fost dăruit mărul. Zeus a înțeles că dacă s-ar pronunța el însuși în această chestiune va declanșa un conflict mare în Olimp, așa că a spus că singurul om care poate răspunde la această întrebare este Paris, unul dintre fii regelui Troiei, Priam.

Cele trei zeițe au venit de îndată la Paris, pentru a-l întreba care dintre ele este cea mai frumoasă. Ba chiar i-au făgăduit în schimb daruri minunate, dacă Paris o va alege pe una dintre ele. Iar Paris a ales-o pe Afrodita, care i-a făgăduit dragostea celei mai frumoase pământence.

Alegerea lui Paris le-a mâniat cumplit pe Zeițele Hera și Athena, care au pus de îndată la cale o răzbunare împotriva Troiei, pe care o doreau nimicită din temelii.

În vremea aceasta, Paris este primit cu prietenie de Menelau – Regele Spartei. În palatul acestuia, Paris o cunoaște pe Elena, soția lui Menelau. Iar Elena era cea mai frumoasă pământeancă, iar Paris s-a îndrăgostit pe dată de ea. Și cum Afrodita îi făgăduise lui Paris dragostea celei mai frumoase pământeance, Elena a fost vrăjită de zeiță să-l îndrăgească la rândul ei pe Paris.

Prinzând un moment prielnic, Paris o răpește pe Elena din palatul lui Menelau și o duce cu el în Troia, pentru a o lua de soție

O asemenea insultă nu putea trece nepedepsită. Menelau l-a chemat de îndată în ajutor pe fratele său, Agamemnon – rege în Argos. S-au sfătuit totodată și cu Nestor – regele înțelept din Pilos și cu Ulise, tânărul și iscusitul rege al Itacai. Și cu toții au hotărât declanșarea Războiului împotriva Troiei. Însă pentru ca victoria să fie de partea lor, grecii aveau nevoie de cel mai puternic războinic – Ahile – fiul zeiței Tetis și al regelui Peleu

Ulise a plecat în căutarea lui Achile, despre care auzise că se afla la curtea regelui Licomede, îmbrăcat în straie femeiești, pentru a nu fi recunoscut și luat la război.

Pentru că profeția spunea că Achile va trăi foarte mulți ani dacă nu va participa la război, ori va muri de tânăr, dar în plină glorie, dacă va merge la luptă. Iar zeița Tetis dorea să-și ocrotească fiul și de aceea pusese la cale acest viclesug, pentru ca Achile să nu fie descoperit. Însă Ulise, deghizat în negustor, sosește la palatul regelui Licomede, având chipurile de vânzare diverse obiecte femeiești: rochii, podoabe, precum și o sabie și un scut. Fiicele regelui Licomede aleg obiectele dedicate femeilor, iar Achile, căzând în cursă, pune mâna pe scut și sabie, fiind descoperit de către Ulise.

Cu Achile adus în rândurile grecilor, armata condusă de către Agamemnon și Menelau se îndreaptă spre țărm, acolo unde..

...era așteptată de către o uriașă flotă, care pornește de îndată spre cetatea Troiei, ajungând cu bine în cele din urmă.

Grecii debarcă pe uscat și au loc primele ciocniri de trupe cu armata Troiei, protejată de către Zeul Apollo. La sfârșitul zilei, niciuna dintre armate nu era mai aproape de victorie decât cealaltă.

Marele Zeus îi cheamă pe toți zeii la sfat pe Muntele Olimp, poruncindu-le, sub amenințarea fulgerului său, să nu intervină în favoarea niciunei tabere în Războiul Troian.

După o îndelungată bătălie surdă, care nu apropia victoria niciunei tabere, aducând doar pierderi de vieți omenești, pacea era pe cale să se așeze. Și asta pentru că s-a hotărât să fie dată o luptă corp la corp între Paris și Menelau, iar învingătorul urma să o ia cu el pe preafrumoasa Elena, fără a mai fi continuat masacrul de până atunci între cele două tabere. Bătălia fusese dată, iar Menelau ieșise învingător. Doar zeii îl protejaseră pe Paris să nu fie ucis acolo, pe câmpul de luptă. Așa cum fusese înțelegera între troieni și greci, Menelau trebuia să-și recapete soția, urmând să plece cu întreaga armată greacă înapoi. Însă Athena îi șoptește lui Pandaros, aflat în armata Troiei, să tragă o săgeată spre Menelau, căci astfel va hotărî soarta războiului în favoarea troienilor. Și tot Athena face în așa fel ca săgeata doar să-l rănească pe Menelau. Dar, după toate acestea, nu mai putea fi pace între greci și troieni, căci Pandaros încălcase tratatul.

Și astfel, războiul care era gata-gata să se sfârșească, continua mai departe, aducând tot mai multă înrâcnire între cele două tabere, precum și pierderi uriașe de vieți omenești

Timpul trecea, iar soarta războiului părea în continuare indecisă. Hector, cel mai viteaz războinic al Troiei, fiul regelui Priam, veni la fratele său, Paris, pentru a-l mostra pentru faptul că nu participa la lupta care izbucnise din pricina sa, în schimb își petrecea întregul timp în preajma preafrumoasei Elena. Paris se simți stingherit în fața fratelui său și promise că-l va urma în luptă

Hector își lua rămas-bun de la soția sa – Andromaca, precum și de la fiul său, micuțul Astanax. Lupta care urma avea să fie tot mai grea, iar viteazul troian spera să-și mai revadă cândva iubita familie. Deși, în adâncul sufletului său, Hector bănuia că aceasta este ultima oară când își va mai vedea soția și fiul.

Și bătălia s-a continuat mai departe, vreme de nouă ani, fără ca victoria să fie obținută de vreuna dintre tabere. Se întrebau grecii din ce motiv soarta războiului este indecisă, iar ei nu pot să-și adjudece victoria. Și se pare că motivul era acela că Agamemnon îl jignise cândva pe Crises, un preot bătrân, îndrăgit de zeul Apollo, cel care era totodată și protectorul Troiei. Agamemnon luase în robie pe fiica lui Crises, iar când bătrânul venise la regele Argosului spre a-i cere eliberarea fiicei sale, acesta îl refuzase de-a dreptul.

Mania lui Apollo fusese foarte mare, iar grecii plătiseră scump jignirea adusă de Agamemnon lui Crises. Armata lui Agamemnon fusese împinsă până spre țărm de oastea Troiei, iar dacă aceasta din urmă ar mai fi înaintat încă puțin, corăbiile grecilor ar fi fost mistuite de foc, fiind astfel pierdută orice porțiță de retragere.

Aflând grecii de mânia lui Apollo, care pogorâse asupra lor, au mers la Agamemnon și i-au spus să o elibereze pe fiica lui Crises. Cel care i-a vorbit lui Agamemnon a fost însuși viteazul Achile. Agamemnon a eliberat-o pe fiica lui Crises, dar s-a mâniat pentru faptul că un subordonat de-al său îndrăznea să-i vorbească astfel. Regele Argosului s-a răzbunat pe Achile, luându-i sclava preferată, pe Briseis

Achile fu răscolit în adâncul sufletului său de purtarea nerecunoscătoare a regelui Agamemnon, pentru care luptase până acum fără crâcnire. El se hotărî să renunțe la a mai lupta pentru greci și veni pe malul mării pentru a o ruga pe mama sa, Zeița Tetis, să-l răzbune, umilindu-l pe Agamemnon în cele ce vor urma. Zeița Tetis se arătă din valuri, și ascultându-l pe Achile, atât de mâhnit în sufletul său,...

...merse de-ndată la Zeus, pentru a-l ruga să-i facă dreptate fiului ei. Și acolo, pe Muntele Olimp, Zeus îi promise lui Tetis că va face în așa fel încât Agamemnon să înțeleagă cât de mult greșise în fața viteazului Achile. Zeus avea de gând să-i dovedească lui Agamemnon că, fără Achile, războiul Troian era pierdut

În Troia, lupta era în plină desfășurare. Dintr-o dată, carul în care se aflau grecii Diomedea și Nestor fu întâmpinat de un fulger strălucitor. Cei doi își dădură seama că acesta era un semn de la Zeus, care le dădea de înțeles grecilor că Stăpânul din Olimp nu se afla de partea lor. Iar acest lucru pecetluia, fără nicio îndoială, victoria troienilor.

Și, într-adevăr, grecii aveau pierderi din ce în ce mai mari pe câmpul de luptă. Achile stătea deoparte, căci era în continuare mâniat pe Agamemnon. Însă Patrocle, cel mai bun prieten al lui Achile, îl ruga pe acesta să-i dea armura, coiful și scutul său, pentru a se arunca astfel în focul bătăliei. Era limpede că grecii nu mai aveau nicio șansă, căci bătălia se dădea foarte aproape de țărm, acolo unde se afla tabăra lui Agamemnon. Patrocle dorea ca manevra lui să-i îmbărbăteze pe greci și, totodată, să-i înspăimânte pe troieni, care ar fi crezut că a fost din nou aruncat în luptă cel mai vestit dintre dușmanii lor – viteazul Achile. Achile fu de acord cu planul lui Patrocle, dar îl sfătui să nu înainteze cu ostașii conduși de el – mirmidonii, până în apropierea zidurilor Troiei. Gloria aceasta nu i-ar fi revenit decât lui Achile, în cazul în care el însuși ar fi participat la luptă. Iar, pe de altă parte, Achile era îngrijorat de soarta lui Patrocle.

Patrocle îi făgădui prietenului său că va face întocmai, apoi, aflat în fruntea mirmidonilor, atacă armata Troiei, care era pe cale să dea foc corăbiilor grecești. Manevra lui Patrocle reuși pe deplin, căci troienii, crezând că au fost atacați de însuși Achile și mirmidonii săi, se retraseră imediat. Euforia acestei mari victorii îl făcu pe Patrocle să uite sfatul lui Achile și să pornească în urmărirea troienilor, până în cetatea acestora.

Și lucrul acesta îi aduse sfârșitul lui Patrocle. Hector, protejat de zeul său, Apollo, ieși în întâmpinarea mirmidonilor și se luă la luptă cu Patrocle. Tânărul fu ucis în luptă, căci Patrocle nu era nici pe departe un adversar pe măsura lui Hector. Hector se împodobi cu coiful, armura și scutul învinsului, care aparținuseră lui Achile. Lucrul acesta atrase mânia lui Zeus, care veghea la tot ceea ce se întâmpla în Troia de pe Muntele Olimp. Și Zeus își spuse că Hector va fi pedepsit pentru fapta sa, aceea de-a fi îndrăznit să-și însușească armura, coiful și scutul lui Achile. El hotărî, în acel moment, că Hector să nu-și mai revadă vreodată soția și fiul.

Moartea lui Patrocle a fost o mare pierdere pentru armata greacă și, deopotrivă, o imensă realizare pentru oastea Troiei. Troienii doreau să-și adjudece trupul lui Patrocle, ucis de Hector, căci îl considerau un mare trofeu al acelei zile victorioase.

Însă nici grecii nu s-au lăsat mai prejos și au dat o luptă aprigă cu troienii, pentru a proteja cadavrul lui Patrocle, care trebuia dus în tabăra lor.

Auzind de moartea lui Patrocle, Achile căzu pradă deznădejdiei, chemând-o pe Tetis, mama sa. Zeița răspunse la chemarea fiului său, care dorea să se întoarcă de îndată în luptă, răzbunând moartea lui Patrocle, chiar dacă trebuia pentru aceasta să facă, mai întâi, pace cu Agamemnon. Tetis știa că Achile își va lega numele de Războiul Troian cu prețul vieții sale, însă nu putea sta în calea hotărârii fiului ei. Achile îi ceru o armură, un coif și un scut pe măsură, iar zeița îi făgădui că îi va îndeplini și această rugămintă.

Zeita Hera i se arătă, mai apoi, lui Achile, muștrându-l pe acesta că nu face nimic pentru ca trupul neînsuflețit al lui Patrocle să nu fie capturat de troieni și dus în cetatea lor. Achile îi răspunse că fără armură nu se poate arunca în luptă, căci asta însemna sinucidere curată. Însă Hera îl sfătui pe Achile să strige cât mai tare spre locul unde se dădea lupta pentru corpul lui Patrocle, căci sunetul vocii sale îi va înfricoșa pe troieni. Și, într-adevăr, viteazul strigă atât de tare, încât văzduhul se cutremura, iar troienii înțeleseră că sfârșitul le este aproape, căci Achile cel adevărat e gata să intre în luptă. Drept urmare, troienii se retraseră în cetate, lăsând cadavrul lui Patrocle pe câmpul de luptă. Grecii îl luă cu ei și-l aduseră în tabără, unde-i oferiră o ceremonie demnă de-un adevărat viteaz.

La rugămintea lui Tetis, căreia îi purta o adâncă recunoștință de pe vremea când aceasta îl ascunsese în apele mării de mânioasa Zeița Hera, care dorea să-l omoare, Zeul Hefaistos îi făcu o armură, un coif și un scut pentru fiul ei, Achile.

Achile primește în dar, de la Zeița Tetis, armura, coiful și scutul și, urcându-se în carul său, porni spre cetatea Troiei, urmat de războinicii mirmidoni. Armata Troiană, întâlnită în cale, este pusă pe fugă și se retrage în cetate

Doar Hector nu se retrage din calea lui Achile, căci viteazul fiu al lui Priam nu concepea să dea bir cu fugitii, chiar și din fața celui mai mare dușman al său. Hector, înconjurat de un grup de soldați troieni, îl așteaptă pregătit de luptă pe Achile, în fața porților Troiei.

Bătălia începu între cei doi viteji. De-o parte Achile era protejat de Zeița Athena, de cealaltă parte Hector se afla sub protecția Zeului Apollo. Până la urmă, Achile se dovedi mai iscusit în bătălie, iar Hector căzu răpus de moarte, de sulita dușmanului său. Achile legă corpul lui Hector de trăsura sa și-l căra prin praful drumului până în tabăra grecilor, după ce înainte făcuse de trei ori înconjurul cetății Troiei. Mânia

lui Achile îndreptată împotriva lui Hector nu se stinsese nici după moartea acestuia din urmă, căci războinicul troian îi curmase viața celui mai bun prieten al său, Patrocle.

Auzind de moartea fiului său, Priam se simți deznădăjduit. Tatăl dorea să-și îngroape fiul cu toate cele de trebuință, însă corpul lui Hector fusese luat ca pradă de război de dușmanul acestuia, Achile. Cum ar fi putut oare Priam, tatăl lui Hector, să se infățișeze în fața lui Achile, pentru a-i cere acestuia trupul fiului său? N-ar fi fost oare ținta batjocurilor lui Achile, dacă nu chiar a mâniei sale necruțătoare? Gândurile acestea îl framântau pe Priam, însă zeii se milostiviră de el și-l povățuiră să se infățișeze înaintea lui Achile și să-i vorbească deschis despre toate aceste lucruri. Regele Priam se sui, așadar, într-o trăsură și mâna caii spre tabăra lui Agamemnon.

Ajuns în fața cortului lui Achile, Priam intră înăuntru, încrezându-se în ceea ce-l sfătuiseră zeii. Priam căzu în genunchi în fața lui Achile, cel care-i omorâse fiul, și-l ruga să-i înapoieze corpul lui Hector, pentru a-i oferi înmormântarea cuvenită. Priam îl implora pe Achile să-i înțeleagă durerea lui de tată, gândindu-se, totodată, la părintele său, Peleu, care s-ar afla într-o împrejurare asemănătoare, dacă fiul său ar fi răpus în luptă. Gestul și cuvintele lui Priam îl mișcă din adâncuri pe Achile, care îi făgădui cu lacrimi în ochi bătrânului, nu numai că...

...trupul neînsuflețit al fiului său îi va fi înapoiat chiar atunci, pe loc, dar și că vor urma douăsprezece zile de pace, timp în care Hector va fi înmormântat cu toată gloria cuvenită unui războinic neînfricat, ca el. Regele Priam îi mulțumi lui Achile pentru înțelegerea de care dăduse dovadă, și, luând trupul lui Hector, se întoarse în Cetatea Troiei.

Într-adevăr, urmărare douăsprezece zile de pace, timp în care Hector fu înmormântat cu toată cinstea cuvenită. Soția Regelui Priam îl plânse îndelung, căci Hector era deopotrivă fiul ei, precum și cel mai viteaz dintre războinicii troieni. Drept mulțumire că Achile îi oferise Regelui Priam trupul fiului său, acesta îi făgăduise de soție pe fiica sa, Polixena, soră a lui Hector și Paris.

Slujba de căsătorie dintre Achile și Polixena se celebra chiar în Troia, în templul zeului Apollo. Trebuie spus că Apollo îl ura de moarte pe Achile, căci acesta cutezase cândva să ridice sulita asupra lui, atunci când zeul îl împiedicase din drumul său. Pe de altă parte, Paris nu se împăca deloc cu faptul că Achile, care îi omorâse fratele, era viu și nevătămat, bucurându-se de cinstea de-a fi soțul surorii

sale, frumoasa Polixena. Paris află de la Apollo ce trebuia făcut mai departe, pentru ca toate aceste lucruri să se oprească aici.

Achile era neînvins până atunci în luptă, dar nu era invincibil întru totul. Avea și el un punct slab, de care știau foarte puțini. Încă de când Achile era mic, mama sa, Zeița Tetis, auzise că fiul ei se va prăpădi în timpul unui război. Drept urmare, ea l-a cufundat pe Achile în apele râului Styx, care avea menirea de a te face invulnerabil în fața armelor de tot felul. Însă atunci când Tetis își scăldase fiul în apele Styx-ului, l-a ținut de călcâiul stâng, care a rămas, astfel, afară. Acela era punctul vulnerabil al lui Achile, iar Paris află despre acest lucru de la zeul Apollo. Paris slobozi imediat o săgeată spre ucigașul fratelui său, iar zeul Apollo o conduse în așa fel încât aceasta să nimerască chiar călcâiul stâng al lui Achile. Achile simți o durere groaznică, și-și dădu seama că i se apropie sfârșitul. În câteva clipe, viteazul se afla mort, la pământ, iar Paris și sora sa, Polixena, se refugiară pe furiș în cetatea Troiei.

Moartea lui Achile căzu ca un fulger printre greci. Cum vor mai putea ei oare cuceri Troia, dacă cel mai viteaz ostaș al lor murise? A avut loc ceremonia dedicată morții lui Achile, iar Ulise a avut o viziune asupra celor ce trebuiau făcute mai departe, dacă grecii își doreau victoria.

Cum până atunci forța nu le folosisese grecilor la nimic, totul trebuia de-acum înainte chibzuit cu viclenie, dacă se dorea cucerirea Troiei. Iar pentru acest lucru trebuiau îndeplinite, mai întâi, câteva lucruri, fără de care nu se putea merge mai departe. În viziunea lui Ulise, află tot ceea ce trebuia împlinit pentru ca Troia să cadă, în cele din urmă.

Primul lucru ce trebuia îndeplinit era aducerea în luptă a lui Filoctet, care avea asupra lui arcul gloriosului erou Heracle. Filoctet fusese rănit încă de la începutul Războiului Troian și se retrăsese în Lemnos. Ulise merge după el în Lemnos și îl convinge să reîntre în luptă, promițându-i că rana căpătată mai înainte va fi vindecată cu ajutorul unor vrăjitori pricepuți. Filoctet acceptă, iar Ulise se întoarce împreună cu el pe frontul de luptă din Troia. Așa cum i s-a promis, Filoctet este vindecat și intră în luptă, manevrând cu pricepere arcul ce aparținuse cândva lui Heracle. Și cu săgeata trasă de Filoctet este doborât Paris.

Un alt lucru foarte important, pe care Ulise l-a aflat în viziunea sa, era scoaterea din Troia a unei statui ce o întruchipa pe Zeița Athena. Cât timp statuia se va afla acolo, Troia era imposibil de cucerit. Ulise se deghiza în cerșetor și putu, astfel, să

pătrundă nestingherit în Troia. Acolo, reuși să ajungă la templul unde se afla statuia Zeiței Palas Athena și să o sustragă neobservat de nimeni. Legenda spune că singura persoană care l-a recunoscut pe Ulise a fost tocmai preafrumoasa Elena, însă aceasta nu a pomenit nimănui nimic de isprava lui Odiseu.

Ca să pătrundă însă în Troia, trebuia pus la cale un viclesug nemai-văzut până atunci, și tot Ulise le lamuri pe greci ce aveau de făcut. Zidurile Troiei nu ar fi cedat niciunui atac venit din afara, caci fusesera construite, din porunca lui Zeus, de doi zei – Poseidon și Apollo. Trebuia ca însași troienii să-și dărâme propriile ziduri, pentru a le crea astfel grecilor posibilitatea de-a patrunde în Troia. Dar cum să se înfăptuiască un asemenea lucru? Ulise îi sfătui pe greci să construiască un cal uriaș din lemn, iar aceștia îl ascultară, caci se încredeau pe deplin în planurile sale.

Când calul fu gata, Ulise îi împărtăși lui Agamemnon ce avea de făcut mai departe. O parte dintre cei mai de seamă războinici greci, în frunte cu el, Ulise, vor pătrunde în interiorul calului de lemn. Grosul armatei grecești, aflată sub conducerea lui Agamemnon, se va retrage cu ajutorul corăbiilor pe o insulă din apropiere, pe nume Tenedos. Ei vor aștepta un semn de la Ulise, pentru a se reîntoarce în Troia, atunci când calul cu războinicii va fi pătruns în Troia.

Dar cum va putea pătrunde oare calul în Cetatea Troiei? Odată ce războinicii troieni vor fi ajuns pe plajă și vor descoperi că întreaga flotă a grecilor a dispărut, vor crede că aceștia au dat bir cu fugitii, pierzând, astfel, Războiul Troian. Ba, mai mult decât atât, grecii făcuseră drept cadou troienilor acest cal uriaș, simbol al biruinței lor. Calul avea să fie dus în cetate ca simbol al victoriei, și, odată ajuns acolo, Ulise va aștepta un moment prielnic pentru a putea intra în acțiune cu trupele comandate de el. Odiseu și soldații comandați de el vor ieși dinăuntru calului și, deschizând porțile Troiei, vor lăsa cale liberă în cetate oastei lui Agamemnon. Lucrurile se întâmplă întocmai cum prevăzuse Ulise. Agamemnon se retrase cu grosul armatei grecești pe insula Tenedos, iar Ulise și războinicii săi de seamă se ascunseră în interiorul uriașului cal. Troienii sosiră pe plajă și descoperiră acolo doar calul cel de lemn.

Lakoon era pe cale să dezvăluie adevărul despre calul de lemn, dar zeii nu aveau să permită acest lucru. De data aceasta, zeii favorizau grecii, așa că Hera, cea care nu-l putea suferi pe Troianul Lakoon, trimise două șerpi imenși care ieșiră din mare și îl atacă pe Lakoon și pe cei doi fii ai săi. Cu o cruzime nemiloasă, șerpii îi ucise pe toți trei. Acest eveniment îi convinse pe mulți troieni că zeii erau de partea grecilor și că aducerea calului în cetate era o idee bună. Astfel, troienii hotărâră să

ducă calul în interiorul zidurilor Troiei, considerându-l un simbol al victoriei lor. Au creat o breșă în ziduri pentru a intra cu calul în cetate. Era noapte, iar troienii au început să sărbătorească ceea ce credeau a fi sfârșitul războiului. Ceea ce nu știau ei era că în interiorul calului de lemn se aflau Ulise și oștenii săi, pregătiți să iasă și să deschidă porțile Troiei pentru restul armatei grecești care se afla pe insula Tenedos. Astfel, în timpul nopții, Ulise și soldații săi au ieșit din cal, au deschis porțile și au permis grecilor să intre în cetate, în timp ce troienii dormeau sau sărbătoreau. Era momentul decisiv al cuceririi Troiei.

Cu abilitatea sa de a manipula adevărul, Sinon a convins cu succes pe mulți dintre troieni că calul era un simbol al victoriei lor și al abandonului grecilor. Acest lucru i-a înșelat pe troieni, iar Sinon a reușit să convingă pe câțiva dintre ei să-l dezlege. După ce a fost eliberat, Sinon a devenit unul dintre favoriții troienilor și s-a bucurat de încrederea lor. Între timp, grecii din interiorul orașului au deschis porțile Troiei și au permis restului armatei lor să intre în cetate. A început un masacru teribil în oraș, iar grecii au pus foc unor părți ale Troiei. Regina Hecuba și regele Priam au fost uciși, iar cetatea a fost prădată și distrusă. Acesta a fost sfârșitul Troiei, iar legenda despre căderea ei a devenit una dintre cele mai celebre povești ale mitologiei grecești.

Acesta a fost un moment tragic pentru Lakoon și fiii săi, dar zeii, sub conducerea Zeitei Athena și a lui Poseidon, doreau căderea Troiei și nu au ezitat să îl împiedice pe Lakoon să avertizeze orașul cu privire la pericol, șerpii uriași care l-au ucis pe Lakoon și pe fiii săi au avut un rol crucial în pregătirea căderii Troiei. Aceasta a fost o intervenție divină care a favorizat grecii și a asigurat victoria lor în cele din urmă.

Acesta a fost momentul decisiv în căderea Troiei. Troienii, convinși că au obținut o victorie, au căzut în capcana pregătită de greci. Prin aducerea calului de lemn în cetate și distrugerea zidurilor de apărare, au deschis calea pentru greci să intre în oraș fără a mai întâmpina rezistență serioasă. Planul ingenios al lui Ulise și al celorlalți lideri greci a dat roade, iar căderea Troiei era aproape.

Veni și noaptea. Troienii sărbătoriseră întreaga zi victoria pe care credeau că au obținut-o împotriva grecilor. Era lesne de înțeles că nimeni din cetate nu mai punea mare preț pe apărare, și de ce ar fi făcut-o? Soldații troieni erau de-a dreptul euforici, petrecând cu mâncăruri și băuturi alese. Ulise a socotit că a sosit momentul potrivit și le-a făcut semn soldaților săi să coboare cu toții în cetate, părăsind calul cel uriaș. În liniște, toți l-au ascultat, și deschizând porțile orașului...

Grecii au observat semnalul dat de Ulise și au apropiat flota de țărm. Toate aceste evenimente se întâmplau în tăcere și întuneric, deoarece troienii dormeau după festinul lor de sărbătoare. Ulise și ceilalți războinici greci care coborâseră din calul de lemn și-au deschis calea prin cetatea adormită. Se strecurau în locuri umbroase și se apropiau tot mai mult de poarta orașului, pregătiți să declanșeze atacul final.

Da, căderea Troiei a fost într-adevăr un eveniment tragic și sângeros. După ani de luptă, grecii au reușit să pătrundă în cetate și să o distrugă complet. Răzbunarea pentru răpirea Elenei și tot conflictul care a urmat a dus la moartea multor oameni nevinovați. Căderea Troiei a fost unul dintre cele mai celebre evenimente din mitologia greacă și a rămas un subiect de interes și studiu de-a lungul secolelor.

Da, Enea a fost unul dintre puținii supraviețuitori troieni care au reușit să scape din cetatea distrusă. Legenda spune că Enea a primit un mesaj divin și a plecat într-o lungă călătorie, care l-a purtat prin diverse locuri și aventuri, inclusiv în regiuni precum Cartagina și Italia. Acolo, conform mitologiei romane, el a fondat o nouă dinastie și a contribuit la întemeierea Romei. Povestea lui Enea a fost transmisă în epopeea 'Eneida', scrisă de poetul roman Vergilius, și a avut o mare influență asupra istoriei și mitologiei romane.

Elena a avut parte de o soartă mai bună decât mulți alți troieni. După căderea Troiei, a fost recunoscută de soțul ei, Menelau, și a fost readusă în tabăra greacă. Desigur, povestea ei de dragoste cu Paris a fost una dintre cauzele principale ale Războiului Troian, dar, în cele din urmă, ea a fost întoarsă la soțul ei. Legenda spune că, după război, Menelau și Elena s-au întors în Grecia și au trăit împreună acolo.

Menelau a iertat-o pe Elena și a decis să o ducă înapoi în Sparta după căderea Troiei

...iar grecii se întorceau în patrie cu o imensă pradă de război. Trebuie spus că vasele grecești au fost încărcate până la refuz cu bogățiile găsite în Cetatea Troiei. Printre cei mai de seamă greci era Ulise cel iscusit, fără de care nu ar fi fost posibilă cucerirea Troiei.

Ulise era însă modest cu laudele ce i se aduceau de către toți, așteptând să se întoarcă mai repede în Itaca, acolo unde îl aștepta soția sa - Penelopa și fiul - Telemah. Corăbiile lui Ulise prinseseră un vânt bun în pânze și se părea că vor ajunge cu bine pe țămurile Itacai. Însă lucrurile nu s-au petrecut întocmai, căci o aventură fără seamăn îl aștepta pe eroul nostru. Călătoria de întoarcere a lui Ulise,

precum și aventurile ce-au urmat fac însă obiectul unei alte legende – Odissea.

SFARSIT